

Amateur Concours Nordhorn 2015

Amateurconcoures

Gitaarfestival Nordhorn 2015

Na de wat mindere ervaringen bij het amateurconcoures op het Twents Gitaarfestival besloot ik me tot Nordhorn te beperken. Ik ging in eerste instantie welgemoed van start.

Toch begon mijn concouresdrang langzaam te verslijten, ik kon me moeilijker tot een gedetailleerde voorbereiding zetten. Ik begon wat gemakkelijker te worden en te optimistisch over de ervaringsbijdrage van afgelopen concouresen.

Dat leidde uiteindelijk tot overconcentratie en black-out, een verloren race en vraagtekens of concouresen spelen nou echt mijn ding is.

Meer over deze ontwikkelingen lees je onder de onderwerpen in het menu!

Maart 2015: Aangemeld

Dit jaar besloot ik me alleen aan te melden voor het Gitaarfestival in Nordhorn, inclusief het amateurconcoures aldaar. Ik merkte dat twee gitaarfestivalen me een beetje te veel van het goede werd, en dat gold in het bijzonder voor twee concouresen. Dus dit jaar sla ik Enschede over.

Afgelopen jaar heb ik ook besloten te stoppen met gitaarles. Ik was toe aan een tijdje op eigen koers varen. Dat had wel invloed op de voorbereiding van het concoures van dit jaar. In eerste instantie was ik meer bezig met het oefenen voor geluidsopnames. Pas in februari ging ik een beetje aan de gang met de selectie van de stukken voor het concoures.

Vorig jaar vond ik een (vereenvoudigd) arrangement van *Alfonsina y el Mar* van Ariel Ramirez (1921 – 2010). De bekende versie van Cardoso is behoorlijk lastig, dus voor mij was dat arrangement een uitkomst. Wat niet zeggen wil dat ik het zo even weg speel! Ik nam me toen voor om dat op een concoures te spelen.

Bij die keus bleef het een beetje de afgelopen tijd. Maar naast *Alfonsina* moest ik eigenlijk nog twee stukken hebben voor een afgerond programma.

Het is voor mij bij concoursen de laatste jaren een gewoonte geworden om iets hedendaags te spelen. Op die manier passeerden stukken van Leo Brouwer, Marlon Strauss en Stephan Rak de revue. Dit jaar koost ik een van de *Exotische Dansen* van Pieter van der Staak, en wel de *Hungarian Dance*. Weliswaar is het wat gedateerd hedendaags, het stuk stamt uit 1967, maar qua effect is het leuk om mee af te sluiten.

Blijft er nog een vrolijk beginstuk. Het kwam goed uit dat ik de laatste tijd veel bezig ben met het repertoire van Jose Ferrer (1835 - 1916), want daardoor kwam ik een vrolijke Gavotte getiteld *Belle* tegen. Het stuk heeft een beetje de sfeer van *Les Clochettes* van Alfred Cottin van het concours van twee jaar geleden.

Nou, daarmee gaan we de uitdaging weer aan.

Maart 2015: iets over de Muziek

Drie stukken dus, *Belle* van Jose Ferrer, *Alfonsina y el Mar* van Ramirez en *Hungarian Dances* van Van der Staak.

Jose Ferrer (1835 - 1916) was een Catalaanse gitarist en componist die les gaf in Parijs en Barcelona. Hij componeerde veel in de stijl van de toen modieuze salonmuziek, waardoor zijn stukken toegankelijk zijn voor het publiek. Zijn composities zijn vaak strak en compositorisch strikt. Hier en daar is het materiaal voorspelbaar, maar dat wordt weer vergoed door de leuke thema's.

Belle is een *Gavotte*, maar lijkt meer relatie te hebben met een plattelandsdans dan de gestileerde vorm uit een baroksuite. Een korte introductie leidt tot een vrolijk en dansant stukje dat uitmondt in een finale waarin je verrassend kunt eindigen.

Alfonsina y el Mar wordt beschouwd als het inofficiële volkslied van Argentinië. Ariel Ramirez componeerde de melodie naar aanleiding van de zelfmoord van de dichteres Alfonsina Storni (1892 - 1938) waarbij ze het gedicht *Voy a dormir* als afscheid schreef. Naast dichteres was Storni een activiste voor vrouwenrechten in een tijd dat je tegen veel maatschappelijk vooroordeel moest opboksen. Ik vond haar geschiedenis een bijzonder en ook wel tragisch verhaal.

Ramirez componeerde de melodie op Alfonsina Storni's afscheidsgedicht *Voy a dormir* onder de titel *Alfonsina y el Mar* en het lied werd een hit in Argentinië. Het arrangement van Jorge Cardoso is voor gitaar een van de bekendste, het arrangement van MM Alvarez Lopez blijft er behoorlijk trouw aan, alleen de geïmproviseerde solo ontbreekt.

Pieter van der Staak (1930 - 2007) was een van de pioniers in Nederland voor wat betreft compositie voor de klassieke gitaar. Hij componeerde voor zowel solo als ensembles in diverse samenstellingen. Daarnaast was hij actief als gitaarpedagoog op het toenmalige Stedelijk Conservatorium in Zwolle.

Zijn *Five Exotic Dances* uit 1967 zijn verkenningen van de volksdansvorm in een hedendaags klankidroom. *War Dance* en *Sword Dance* zijn bijvoorbeeld ritmisch interessant,

Hungarian Dance heeft de uitdaging om de quasi-Balkan stijl dynamisch gevarieerd en fel voor het voetlicht te brengen.

Belle van Jose Ferrer

Belle staat te boek als Op. 24 van de Spaans/Catalaanse componist Jose Ferrer (1835 - 1916). Het is een *Gavotte*, een Franse volksdansvorm die in de late Renaissance en Barok in de gestileerde barokke danssuites terecht kwam. Later kwam de vorm sporadisch terug in Klassieke en Romantische composities wanneer de componist teruggreep naar oude vormen.

Ferrer schreef de *Gavotte* als quasi-volksdeuntje voor vermaak in de Parijse muzieksalons van de negentiende eeuw. De naam suggereert dat hij het stukje opdroeg aan een dame, iets wat hij regelmatig deed.

Het stuk heeft drie delen: *Introduction* (maat 1-16), de eigenlijke *Gavotte* (maat 17 – 95) en een korte *Finale* (maat 95 – 103). Het grootste gedeelte van het stuk staat in A-majeur, als contrast heeft de *Gavotte* een middendeel in A mineur.

De *Introduction* is een opwarmertje. De loopjes in de maten 13 – 16 hebben wat aandacht nodig om de baslijn duidelijk te houden. Hier geldt de tip van Bobby! Na de aankondiging eerst even stil zijn, ademhalen, tempo visualiseren en dan pas spelen. Ik deed dat bij een uitvoering niet en kreeg toen moeite met op gang komen.

De *Gavotte* begint stijlgetrouw in maat 17 met een opmaat. Er ontspint zich een vrolijk thema. Hier zoek ik een balans in tempo en duidelijkheid. Maat 40 is een prima plek om al glijdend een *ritenuto* te spelen.

Het A-mineur gedeelte is een aardig contrast. Ik speel het iets langzamer met een groot dynamiekverschil om richting maat 70 te spelen, een verrassend leuk stukje in de *Gavotte*. In maat 72 is het oppassen omdat je een snaar moet overslaan in het loopje. Een legato van G naar A op de 6^e snaar geeft je grappig genoeg tijd daarvoor.

In maat 79 komt het *Gavotte* thema weer terug tot een korte finale in maat 95. Ik maak niet te veel haast in die finale. In dat geval komt de herhaling van het begin van de melodie in de baslijn beter tot zijn recht.

Dit is het eerste stuk van het programma, een soort warming-up. Ik moet dus kalm beginnen en me zeker niet haasten, ook al nodigen de zestiende loopjes daar toe uit, want begin je eenmaal te snel, dan trekt dat de rest van de tempi mee.

Alfonsina y el Mar van Ariel Ramirez

Alfonsina y el Mar is een compositie van Ariel Ramirez (1921 - 2010) naar aanleiding van de zelfmoord van de feministische dichteres Alfonsina Storni (1892 - 1938), die volgens het verhaal de zee in zwom om niet meer terug te keren, vandaar de titel. Ramirez componeerde de melodie en Felix Luna (1925 - 2009) zette Storni's afscheidsgedicht *Voy a dormir* over in de tekst van het lied.

Beide heren hadden een vruchtbare samenwerking, Ramirez en Luna waren ook de mensen achter de *Missa Criolla*, een bekende mis in het Spaans, de landstaal van Argentinië en vooral bekend door de volksmuziek die de mis draagt.

Alfonsina y el Mar werd razend populair in Argentinië en daarbuiten. Op Youtube vind je dan ook tal van uitvoeringen en arrangementen. Een mooie uitvoering is die van Mercedes Sosa, die heel goed de emotie van de melodie laat horen. Een mooi arrangement is dat van Roland Dyens, op zijn geheel eigen wijze een beetje jazzy gemaakt en razend moeilijk om even na te spelen.

Het stuk staat in A-mineur, heeft de maatsoort 6/8 en is opgebouwd uit twee herhaalde secties (maat 1 – 33 en maat 33 – 57), die ieder een duidelijke frasering hebben. De rust bewaren omdat met kalmte te doen is een van de uitdagingen van dit stuk. Ademhaling is extreem belangrijk. Dat geldt ook voor contrast tussen de herhalingen. Daarom ben ik een paar versies van het stuk gaan afluisteren.

Technisch is het stuk niet het eenvoudigste, ook al is het tempo relatief laag. Ik moet barre' s rustig neerzetten. Gelukkig past dat in de frasering. Maten 33 en 34 bevatten de lastigste passage, een zwevende barré op de zevende fret die ik uiteindelijk naar de achtste moet brengen om daarna met de pink naar de twaalfde fret op de tweede snaar moet tasten voor de B.

Stof voor oefening wordt de rust, de frasering en de emotionele aspecten.

Hungarian Dance van Pieter van der Staak

Hungarian Dance is een van de *Five Exotic Dances* van Pieter van der Staak (1930 - 2007). Mijn vrouw vond een originele afdruk van het stuk uit 1967 bij de Kringloop. Als je goed zoekt vind je daar zelfs bladmuziek voor gitaar! Grappig idee is dat toen het stuk uitkwam ik als tienjarige net mijn blokfluit onderweg verloren was, waardoor het einde verhaal werd voor mijn muzikale vorming. ;-) Gelukkig is het later goed gekomen op de gitaar!

Van der Staak gebruikt volksdansvormen als drager voor toen hedendaagse muziek. Daarin zaten wat experimenten met ritme en harmonie, maar wel zo, dat het muziek bleef en niet ontaardde in oeverloosheid met moeilijke experimenten zoals snaren knippen.

Hungarian Dance is een van de meer conventionele uit de bundel. Het stuk is opgebouwd uit melodie statements met een begeleidingspatroon als antwoord. Op die manier lijkt het danspatroon zich voort te zetten in de enkelvoudige melodielijn. Het stuk leent zich voor een stevig tempo en een grote variatie in dynamiek.

Een stevig tempo vraagt om een nauwkeurige vingerzetting, want je hebt weinig tijd voor overbodige bewegingen. Het bleek op verschillende plekken handiger om losse snaren te vermijden. Voorbeelden zijn maat 1 en 3 (1^e en 2^e snaar, glijpatroon), maat 17 en 19 (2^e en 3^e snaar, glijpatroon) en maat 26 en 27 (3^e en 4^e snaar, glijpatroon). Hetzelfde ging ook op in loopjes, zoals in maat 9 – 12.

Ook rechterhandvingerzetting moest worden aangepast. Ik ben zelf geneigd om met kleine akkoordjes m,a te gebruiken, maar op verschillende plekken bleek i,m beter als voorbereiding tot het melodiefragment daarna. Anders verlies je snelheid met omschakelen, wat je kunt horen als aarzelen.

Het is belangrijk om de herhalingen van de structuur hoorbaar te maken, maar wel met dynamisch contrast. Bijvoorbeeld de maten 9 – 12 komen min of meer twee maal terug in de maten 32 – 39.

Kortom, *Hungarian Dance* is een snel stukje met meer inhoud dan je in eerste instantie verwacht. Punt van aandacht is daarbij de moed om voluit te gaan!

Maart 2015 Een beetje Laat met de Voorbereiding

Zoals gezegd, begon ik dit jaar een beetje laat aan de voorbereiding van de concoursstukken. Een maandje van tevoren, ik heb pas vorige week de keuze definitief gemaakt. Gelukkig betekent dat niet dat alle stukken nieuw voor me zijn.

Al het materiaal heb ik het afgelopen seizoen al gespeeld, maar er totnogtoe nog geen echte focus op gelegd, ik speel er andere stukken naast. Dat in tegenstelling tot de voorgaande jaren, ik herinner me dat ik de eerste keer al in de kerstvakantie begon met me te concentreren op de paar concoursstukken. Wel werd die periode gaandeweg steeds korter. Vorig jaar begon ik er pas eind januari mee. En nu dus een maand later.

Toch weet ik niet wat het is. Gebrek aan concentratie op enkele stukken? Een beetje hoogmoed met de gedachte “ik kan het wel”? Weinig initiatief om door te pakken op de perfecte uitvoering? Of gewoon te druk met andere dingen dan gitaarspelen? Misschien is dat zo, ik heb soms een beetje moeite om al die gelijktijdige klusjes en tussentijdse vergaderingetjes op het werk bij te houden, zodat ik het gevoel heb dat ik geleefd word in plaats van te leven. Een beetje weinig energie misschien. Dat *Nieuwe Werken* en de dagelijkse *Flexplek Battle* vind ik persoonlijk geen verbetering.

Hoe het ook zij, ik zal het met de tijd moeten doen die ik nog heb, een goede maand op dit moment. Ik heb een van de stukken al voorgespeeld en daar wat ervaring aan over gehouden. Ik ga de vingerzetting opschrijven waar ik twijfel. En verder ga ik me er niet zo ver in vastbijten dat ik het kapot speel. En ik maak een paar opnames om beter te horen hoe ik speel.

En ondertussen volg ik de goede raad uit *Het Transgalactisch Liftershandboek* op: *Geen paniek!*

April 2015: Dipje

Ik maak het iedere keer bij de voorbereiding wel een keertje mee, het beruchte dipje. De onzekerheid of ik mijn programma wel zodanig rond krijg dat ik er op het concours mee voor de dag kan komen. Een repetitie waarbij je het idee krijgt dat er fouten ontstaan die je nog nooit gehoord hebt en je daardoor verrassen en ook ergeren.

Momenten van ontevredenheid. Hoeveel voorbereiding heb je eigenlijk nodig om perfect te zijn? Wiskundig gezien is dat oneindig lang omdat perfectie een asymptoot in de tijd is. En hoeveel tijd steek je er nog in voor die tijd? Nou, een uurtje per dag als je aan spelen toekomt. ;-) Da's geen oneindigheid, da's hoogstens nog 14 uur of zo.

Toch zijn die dipjes hardnekkig. Je zult het niet geloven, maar op zo'n moment krijg ik zin om me terug te trekken gewoon om eraf te zijn. Soms heb ik die aanvallen van matheid en moedeloosheid, en die beperken zich tegenwoordig niet alleen tot muziek maken!

Terug naar de basis: waarom doe ik eigenlijk mee? Om te winnen? Nee, dat zou me frustreren en het slechtste in me boven brengen. Daar maak je geen muziek mee. Nee, mijn doel is onder de toch wel lastige concoursomstandigheden mijn programma naar behoren voor het voetlicht te brengen. Wat de waardering daarvan wordt, zien we achteraf wel.

Het is ook een beetje een strijd met mezelf. Een spanning tussen een voorzichtige risicoloze aanpak die het net niet is en een heimelijke wens en drang om op het toneel enthousiast en spontaan te zijn. Kan ik dat of kan ik het niet?

Als ik geen vertrouwen heb dat ik dat kan, dan ervaar ik een dipje...

April 2015: Wisselend bewolkt

De voorbereiding verloopt dit jaar wat moeizamer dan anders. Dat heeft niet zozeer te maken met de wat kortere voorbereidingstijd (ik speelde alle stukken eigenlijk al), maar meer met afleiding. Het is een concentratieprobleem. Of eigenlijk meer een besluiteloosheid over wat ik wel ga doen en wat niet.

Dat komt een beetje uit de werksfeer de laatste tijd, er komt van alles langs en tussendoor, er moet van alles klaar en steeds zit je met het dilemma "wat doe ik nu, wat doe ik straks, wat doe ik niet en wat doe ik wel." Dat schakelen is hondsvermoeiend, omdat die keuzes ook blijven doorzeuren als je al ergens mee bezig bent.

Zodoende is het resultaat van mijn repetities althans in mijn beleving wisselend, soms ben ik er somber over, soms gematigd optimistisch. Geen gevoel van *Yesss, ik ben er helemaal klaar voor!* Tijd om dat resultaat te heroverwegen met nog drie dagen te gaan voordat het festival begint!

Technische vooruitgang boek je niet meer in drie dagen. Dus richt ik me op de uitvoering. Vrolijkheid en elegantie bij *Belle*, de rust van de eindeloze branding en de berusting van *Alfonsina's* bewuste keuze om uit het leven te stappen bij *Alfonsina y el Mar* en opgewonden felheid in een niet te hoog tempo bij *Hungarian Dance*.

Maar eerste nieuwe snaren opzetten, de huidige zijn in het oefentraject een beetje versleten. Ik heb er in ieder geval moeite voor gedaan!

April 2015: Voorbereiding Compleet

De laatste dagen dreven de wolken een beetje weg. Ik completeerde mijn stukken met een aankondiging op schrift, zodat ik het geheel kon oefenen.

Met de aankondiging ging het als met de muziek, je moet een paar keer spelen en kijken hoe het klinkt. Voordat je een soepel lopende tekst hebt opgeschreven en uitgesproken, ben je

een paar versies verder. Tip daarbij blijkt: hou de zinnen kort en doe niet te moeilijk. Zo vertel ik iets over de componisten en het achtergrondverhaal van *Alfonsina y el Mar*.

Verder ben ik midden op de zolder gaan zitten om een heel andere plek te hebben. Dat was een tip van mijn vroegere leraar Ed Westerik, zo kun je je concentreren op het spelen en de oefen-sfeer van je normale plek achter je laten. Voorspelen is iets anders dan studeren!

Daar merkte ik dat het andere geluid en de andere balans van wat je terug hoort heel soms kan afleiden. Een hint om op die plekken goed bij de les te blijven. Ik heb mijn ademhalingsmomenten opgeschreven op aankondiging en bladmuziek, dan vergeet ik ze niet. Je hebt zuurstof nodig onder stress!

Het hele programma duurt met de ademhaling een goede negen minuten, aankondiging niet meegerekend, en dat is iets langer dan de reglementaire tijd. ;-) Nu speel je onder spanning altijd wat sneller, maar goed, ik laat het maar zo, ik hoop dat de jury enige coulance toont. Vorig jaar heb ik wegens tijdgebrek een beetje kunstmatig mijn programma ingekort en dat was eigenlijk jammer.

Morgen begint het festival met een welkomstparty en overmorgen gaat goed aan de gang. Dan kan ik alleen nog oefenen met de Masterclasses. Kortom, voor het moment ben ik gereed en zal ik het er mee doen. Ik heb er meer vertrouwen in!

Masterclass Pavel Steidl: Nederigheid

Mijn allereerste activiteit op het Gitaarfestival Nordhorn –de plek voor het concours- was een masterclass bij Pavel Steidl. Steidl's specialiteit is de muziek uit de Klassieke en Romantische periodes. Ik had *Belle* van Jose Ferrer, mijn eerste concoursstuk, meegenomen als onderwerp van dit uur.

Pavel Steidl nam de bladmuziek even door en speelde het hele stuk *a prima vista* in een tweemaal zo hoog tempo en op de manier die ik met dat stuk ooit hoop te bereiken, met een stukje humor en een vette knipoog. Ongelooflijk!

Er gebeurde iets raars toen ik na zijn overtuigende versie probeerde het stuk zelf te spelen. Het leek erop dat ik me probeerde op te trekken aan zijn uitvoering terwijl ik daar eigenlijk daar nog niet aan toe was. Dat realiseerde ik me tijdens het spelen al, en het effect was dat ik er eigenlijk niks van bakte. Ik raakte daardoor behoorlijk gedemoraliseerd.

Een vreemd effect! Alsof je jezelf toch op de een of andere manier tegen wil en dank probeert te manifesteren. Een soort opstand van je ego. Een effect dat in een leersituatie niet direct helpt.

Hier past nederigheid. Het besef dat je eigen vaardigheid of kwaliteit de mindere is, maar dat dat aanvaardbaar is voor dit moment, zodat je in ieder geval een open mind kunt hebben om iets te leren, zonder het gevoel dat je een competitie aan moet gaan. Ik was die mind-set even kwijt.

Gelukkig schakelde Pavel snel over naar de essentie, het bereiken van je publiek met de muziek. Het overbrengen van de emotie, in dit geval een stukje vrolijkheid en verrassing. Dat leidde me een beetje af.

Naast de noodzakelijke nederigheid leerde ik nog een les: Neem geen concoursstukken mee naar een masterclass vlak voor de competitie. Je kunt je eigen aanpak beter achteraf corrigeren en tot die tijd je eigen koers varen dan haastig en onvoorbereid nog even die last-minute suggesties implementeren voordat ze voor jou rijp zijn.

D-Day: Het Concours

Het was zo ver, de dag van het amateurconcours. Ik reed op de gewone tijd naar Nordhorn toe, want de beste remedie tegen spanning is je gewone gang te gaan. Dat werd dus koffie (Fred, bedankt!) en een vriendelijk goedmorgen tegen iedereen die net zo vroeg was.

Een zekere spanning was al aanwezig bij me. Het is erg moeilijk om het gevoel uit te schakelen dat je er misschien niet voldoende aan hebt gedaan en dat je dat nu gaat opbreken. Wat dat betreft had de masterclass van gisteren niet het gewenste effect op mijn zelfvertrouwen.

Ik trok me even terug in de verlaten concertzaal en stelde mijn Ergoplay in op de juiste hoogte, de stoelen daar zijn iets lager dan mijn pianokruk op zolder thuis en bij een vorig optreden merkte ik dat het kleine verschil toch nogal wat uitmaakte. Daarna schuurde ik mijn nagels en paste ik ervoor op om er niet te veel af te halen. Door stress zwellende vingertoppen blijken namelijk de nagels effectief korter te laten lijken, zodat je gauwer mislaat.

Ik speelde mijn stukken even door. Ik bleek *Alfonsina y el Mar* uit het hoofd te kunnen spelen. Dat deed het stuk goed, maar ik durfde de gok niet te wagen om het papier thuis te laten. Dat trauma van die black-out tijdens een optreden toen ik nog in het Granados Duo zat, blijkt na jaren nog steeds effectief. Eigenlijk best link, een stuk lezen dat je praktisch uit je hoofd kent: waar concentreer je jezelf nu op? Ik moet eens keuzes maken!

Ook de ochtend van die dag had ik een masterclass. Ik had voor de zekerheid een ander stuk meegenomen dan ik op het concours zou spelen. Daardoor liep de masterclass een stuk beter, dus dat hou ik erin! Ik had in ieder geval geen tijd om me zorgen te maken! 'Gebruik je verbeelding!' was een van de aanwijzingen van de docent Christian Lavernier.

Aan de ene kant vloog de tijd, maar tegen de tijd dat de wijzers van de klok mijn inspeelmoment naderde leken ze te vertragen. Of ik keek te veel naar de klok, dat kan ook. Om de tijd te doden bracht ik mijn zwaartepunt naar beneden met een van Fred's onvolprezen gehaktballen met mayo.

Ik maakte nog even een praatje met mijn 'tegenstanders' (onder de amateurs die hier komen is die term niet op zijn plaats, we zitten meer in hetzelfde schuitje).

Inspeeltijd! Ik had als nummer twee geloot, dus ik kon snel aan de bak en daarna rustig de anderen beluisteren. Ik was daar wel blij mee, want ik heb een hekel aan wachten.

Ik stemde de gitaar nog eens en speelde een paar losse passages van mijn stukken. Bij *Hungarian Dance* gebruikte ik mijn fantasie, waardoor de uitvoering anders werd dan ik hem had ingestudeerd. Tactisch niet zo slim, misschien.

De concoursleider haalde me op en bracht me naar de zaal. Ik rechtte mijn rug, liep de zaal door en beklom het podium. Ik bracht een paar aspecten van Bobby's

podiumpresentatielessen in de praktijk. Buigen en het publiek even aankijken, en dan rustig gaan zitten. Ik stelde mijn papier op, aankondiging voorop, en stemde de gitaar nog even bij.

Tijd voor mijn aankondiging! Ik had hem opgeschreven en ingestudeerd. Ik moest enige moeite doen om regelmatig het publiek aan te kijken tijdens mijn verhaal, maar het lukte. Dat is ook beter voor mijn stemgeluid, want bij oplezen buig je je hoofd, waardoor er minder lucht over blijft voor stemvolume.

Ik nam Bobby's tip over de ademhaling ter harte: Even stilte. Toen pakte ik mijn eerste stuk, *Belle* van Jose Ferrer. Ik bleek toch al een paar zaken te implementeren die ik bij Pavel Steidl had geleerd. Het stuk bleef lopen, ik wist de dynamiek te realiseren en de ergernis over een paar kleine details naast me neer te leggen. De kop was er goed af, en ik voelde me relatief rustig.

Alfonsina y el Mar! Technisch het lastigste stuk. Twee herhaalde secties die op papier erg op elkaar lijken. Eerst even ademhalen. Het begin lukte, de kop was eraf. Herhaling één lukte ook zonder misgrepen. Maar opeens, halverwege herhaling twee, raakte ik de weg kwijt. Ik wist even niet meer waar ik was op het papier en hoe ik verder moest. Jammer genoeg vond ik die weg niet terug voordat het op ging vallen. Dan breekt het zweet je direct uit! Het leek alsof ik in een tunnel keek op dat papier en daarbuiten niks meer kon zien.

Ik vond de koers weer. Terugvinden van het moreel om mezelf terug te pakken kostte een paar maten, maar uiteindelijk raakte ik weer enigszins op koers. Althans, dat hoorde ik later toen ik het compliment kreeg dat ik me zo goed herpakt had. Op dat moment ervaar je dat niet zo. Ik zat in een modus die erop gericht was om schade te beperken. Dat kostte hier en daar een halve misser. Gelukkig ging de lastige passage rond de twaalfde fret op het laatst toch goed!

Ergens realiseer je jezelf dat die slip je resultaat gaat kosten, althans in de zin van de wedstrijd. Maar omdat het laatste stuk eraan kwam, had ik gelukkig geen tijd om er over na te denken, laat staan me er zorgen over te maken.

Hungarian Dance had toch iets te lijden van de schrik. Ik had wel de overgang thuis geoefend, want het tempoverschil met het vorige stuk is aanmerkelijk. Het valt blijkbaar niet mee om de schakelaar gelijk om te zetten onder het mom van 'nieuw stuk, nieuwe kansen'. Voordeel was dat ik het instinctief iets rustiger aan deed, wat de kans op slippartijen minimaliseerde.

Klaar, applaus en af door de voordeur! Ik had de klus weer geklaard. Over het resultaat hoefde ik me geen zorgen te maken, dat was niet goed genoeg voor de prijzen! Althans dat was mijn oordeel geweest als ik jurylid was geweest.

Uiteraard piekerde ik nog even over de slip van Alfonsina (niet dubbelzinnig bedoeld!). Een apart verschijnsel dat ik in mijn vier keer concours hiervoor nog niet had meegemaakt. Een soort tunnelvisie door overconcentratie, want ik was niet zo nerveus dat mijn handen stijf stonden. Misschien de volgende keer maar eens proberen uit het hoofd te spelen!

Het resultaat was zoals ik verwacht had, zo ver als ik het kon bekijken, want ik had de eerste kandidaat (die de derde prijs behaalde) niet horen spelen. Geen prijs dit jaar!

Toch weer wat zaken geleerd, die me de volgende keer van pas kunnen komen!